

Tancar discoteques

«El Parlament de Catalunya deu ser l'únic lloc on no has de saber res de res per treballar-hi. Com et pot suar el Parlament?»

Què creieu? Què pensarien els senyors Barrera, Casanellas, Duran, Martínez, Soler, Romeva, Comorera, Canturri, Torres... del Parlament de 2019? Què pensarien aquells 85 diputats calidoscòpics que el 6 de desembre de 1932 seien a la solemne sessió d'obertura del Parlament de Catalunya. Retornat. Recuperat. Des de 1714, res. Nosaltres, que gronxem la democràcia des que el Carboni 14 duia bolquers. Aquest és el bressol mundial: les Corts Catalanes (1283-1714). Ni anglesos, ni francesos, ni selenites sabien què era un Parlament democràtic com els catalans. Catalunya és fundadora de la democràcia d'Europa.

Però és que aquest Parlament ja parlava abans. Des del primer espermatozou democràtic: les Assemblees de Pau i Treva i les Corts Comtals del segle XI. Som model. Paradigma. Motlle. Patró. Exemple. I per això no sé què pensarien aquells diputats de 1932 si desembarquessin del cel, l'infern, o dels llimbs de llima amb cola per inhalar al Parlament de 2019 que Ciutadans i el PP estan intentant convertir en una discoteca de polígon industrial de matinada. Aquells zombis zigzaguejant a la pista buida amb un vas llarg de cul aigualit a la mà. Criatures buscant cossos, tamborets, columnes per xocar, per estavellar-se. Per fotre la culpa a algú. Per fotre una espenta, una hòstia a qui sigui. Busquen el que no tenen, el que no són. Et busquen.

Si ara els diputats de Ciutadans, el PP (i alguns altres, també) sentissin al President Francesc Macià inaugurar el Parlament de 1932, què dirien, què farien? Si sentissin les seves primeres paraules... "Em plau saludar-vos, honorables Diputats de Catalunya, dintre aquests murs que el destí ha volgut que fossin, justament, els mateixos que alçà per abatre Catalunya l'usurpador de les nostres llibertats... per celebrar-hi de nou Corts nostres, que hi dictaran lleis nostres, en llengua nostra. Sentiu-la, la joia d'aquest moment! I, amb ella, la vostra responsabilitat, i la vostra glòria. Hi ha un poble alçat al voltant vostre. Escolteu la seva vibració! Recolliu els seus anhels! Realitzeu les seves esperances! Res ni ningú pot privar-vos, ara, de plasmar-li aquella Catalunya, que, salvant-lo de la inquietud del viure, el mení cap als ideals! Sou la lliure voluntat de la Pàtria, sou, honorables Diputats, tot Catalunya en peu..." Continuarien asseguts. No s'aixecarien. Perquè no saben res.

Fins que no es facin Proves de Capacitació Neuronal Per a Ser Diputat al Parlament. Fins que no es demanin proves d'accés. Exàmens. Proves. Tests. Anàlisis vectorials. Cursos de cultura general. Alfabetització bàsica. Un parvulari d'instrucció elemental. Un biberó de bona educació. El Parlament de Catalunya deu ser l'únic lloc on no has de saber res de res per treballar-hi. Com es pot ser diputat d'un Parlament i no saber res d'aquest Parlament? Com et pot suar el Parlament? Com pots pixar-te, cagar-te i vomitar damunt seu? Damunt nostres! De tos! Com pots convertir un lloc, un espai, una institució com aquesta, plena de segles, en un pipi-can, en un *chiquipark*, en un *after hour*. En el que tots veieu... Potser hi ha una raó.

Potser perquè creuen que el Parlament de Catalunya és només una discoteca d'esbrincades i borrateres de matinada volen tancar-lo. Volen tancar el local. Com la darrera sessió de l'1 d'octubre de 1938. Només 40 diputats. La resta, exiliats, morts, amenaçats o amagats. El darrer dia. Després el que ja sabem. Les darreres paraules, ja no dites, perquè les paraules, la llengua, i tot es va acabar. Això és el darrer escrit al diari de sessions: «(S'aixeca la sessió amb la fórmula que per a la vinent s'avisarà a domicili. Són les dotze i cinc minuts de la tarda)». 42 anys clausurat. Fins al 1980. Això és el que volen. Tancar-ho tot i a tothom. Es creuen que un país és una discoteca de zombis de matinada.